

Bayer Zsolt: A mai piknik elé

2024 június 23. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Nos, nem lesz ilyen.Mert nem lehet ilyen.Legalábbis nagyon remélem.

Nézzük el?ször a meghívót, bet?híven:

„David Pressman, az Amerikai Egyesült Államok nagykövete, Daniel Basila úr és családjuk szeretettel meghívjuk … urat és családját egy Family Pride Piknikre, ünneplésében és támogatásában Magyarország LMBT-közössége és szövetségesei. Támogatók és családok meghívást kapnak egy ünnepi összejövetelre ételekkel, játékokkal, szórakozással és bajtársiassággal. 2024. június 23-án, vasárnap 15:00-18:00”

Ezt kapták meg többen, kormánypárti képvisel?k, politikusok.

Remek.

Látom lelki szemeimmel, ahogy fideszes és KDNP-s politikusok összeszedik a családot, az asszonyt és a gyerekeket, és elindulnak az Egyesült Államok nagykövetének rezidenciájára (1121 Budapest, Zugligeti út 93.), a Family Pride Piknikre, mint „támogatók és családok”, s aztán ott eltelnek ételekkel, játékokkal és f?leg bajtársiassággal. Meg Pressman és Basila urakkal…

Nos, nem lesz ilyen.

Mert nem lehet ilyen.

Legalábbis nagyon remélem.

Azon egyszer? oknál fogva, mert Magyarország törvényeit az Amerikai Egyesült Államok nagykövetének is be kell tartania. Vagyis hát, be kellene… De nem teszi. Sem a törvényeinket nem tartja be, sem a nagyköveti pozícióval járó legelemibb szabályokat. Mert helytartónak képzeli magát a gyarmatokon, a limesen, a végeken.

Ellenben a képvisel?ink és a politikusaink betartják a törvényeinket. Például azt, hogy kiskorúaknak tilos az LMBTQ-propaganda. (Tényleg, hová lett a meghívóról a Q? Mi lesz szegény Q-kal?)

S mivel tilos, így családostul egyetlenegy kormánypárti politikus és képvisel? sem fog megjelenni, hogy elteljen bajtársiassággal.

S ha ezt tisztáztuk, álljunk meg egy pillanatra a rezidenciánál.

Istenem… Zugligeti út 93.

Ott n?ttem fel, azon a környéken. A Virányos úti általános iskolába jártam nyolc évig, az meg ott van a Zugligeti út 93. szomszédságában, akkor még járt az 58-as villamos, azzal tujáztunk fel a Libeg?höz, vagy ha mentünk megmászni a Tündér-sziklát, és valami megmagyarázhatatlan csodálattal és áhítattal lestünk be az „amerikai kertbe”, mindig megbámultuk az ott lengedez? amerikai lobogót, és tudtuk, mert hallottuk otthon, hogy Amerika az ígéret földje, a csoda, a tiltott gyümölcs.

A Szovjetunió nagykövetségénél nem voltak ilyen gondolataink.

S persze mindez 1969 és 1977 között volt. Régen volt.

Most ahányszor meglátom lengedezni az amerikai zászlót, vagy elmegyek a nagyköveti rezidencia el?tt, ugyanazt érzem és gondolom, mint annak idején a szovjet zászló és a szovjet rezidencia láttán. Fura mi? Akik akkor, például 1969 és ’77 között a szovjet zászlót és a Szovjetuniót imádták és Amerikát gyalázták, azok és azok ivadékai ma az amerikai zászlót és az Egyesült Államokat imádják és az oroszokat gyalázzák.

És mind ott lesznek ma is, hogy elteljenek „LMBT-bajtársiassággal”, és fürd?zzenek kicsit a helytartó és kedves „felesége” b?vkörében.

Persze baj lehet az is, hogy odahaza a polcon, apám könyvtárában felleltem Geréb József A római kultura legjelent?sebb vonásai cím? munkáját (Franklin Társulat Magyar Irod. Intézet és Könyvnyomda kiadása, Budapest, 1917), s ebben egyebek mellett ezt olvastam akkoriban, életem legfogékonyabb korszakában, valamikor 1976–77 környékén:

„»Otium perdidit urbes«: a béke tönkreteszi az országokat, kiált fel Catullus, és Plutarchos is osztja e felfogást. A római állam eddig a megfeszített munkásság hazája volt, most a lustaságnak lett nyugvóhelye; és Seneca

felsóhajt, hogy boldog az, ki ellenségre talál, mert nélküle elsatnyul az er?. […]

Ez az a természetellenesség, mely a homosexuális szerelemben nyilatkozik meg, melyet nálunk is, egyebütt is, büntet?törvény üldöz, de amely annyira el volt terjedve az ókori m?velt államokban, hogy róla szólni, azt költ?ileg megénekelni senki sem tartotta rútnak. Épp úgy nem, mint ifjabb költ?i nemzedékünk a perdita-szerelmet is méltó tárgynak tekinti.

[…]

A tudósok régebben takargatni akarták e perverzitást, kisebbítették a jelenséget, f?leg azért, mert inkább a serdül? korban és az öregeknél szedte áldozatait. Sokan csak a testi szépség szenvedelmes, de ártatlan aktusát látták benne, mely a lelki szépséget akarta fejleszteni a bájos ifjúban, és a platoni Erósz lett volna ily viszonyok ideálja. De ez csak kivétel volt; az irodalomban e természetellenes érzés szemérmetlenül megnyilatkozott, bármennyire állította Seneca, hogy ez a római vonástól elüt? jelenség.

Felt?n? és bizonyára nem véletlen azonban, hogy e perverzitásokról a római irodalom a Kr. u. második század elején egyszerre elhallgat; a baj szinte elenyészik, és helyette megjelenik Ámornak és Psychének gyönyör? mithosza.

A regényirodalom, mely ekkor kifejl?dik, ily homosexuális érzelemr?l semmit sem tud. E jelent?s fordulatnak pedig az az oka, hogy a provinciák egyszer?bb erkölcsei gy?zelmet aratnak a f?város romlottságán. Valamint a nagy világvárosok manapság, úgy az ókorban Róma volt a világnak gennyes kelevénye. Plinius határozottan megkülönbözteti e szempontból a f?várost az egész világbirodalomtól. A f?városi ember el?tt a vidéki lakosság fogalma az erkölcsi tisztasággal párosult; az itáliai vidéki lakosság becsületességér?l határozottan és irigységgel szólnak; Hispánia népének tiszta életér?l is megemlékeznek az írók.

Rómát azonban nyomta központi helyzetének az átka. ? volt a császárváros, a korlátlan kényúrnak székhelye. Általában az egyéniség szabad érvényesülése volt az ókornak elve és tényleg az egész birodalom szabadságot és kit?n? közigazgatást élvezett, még Tiberius kegyetlen császári uralma alatt is; csak Róma, a szabadság ?si fészke, érezte a rettenetes nyomást, itt a legjobbak folyton a legnagyobb veszedelemben forogtak. Most ott tartózkodtak a Palatinus dombján a császárok, a katonaságuk révén mindenhatók, kik ?rült eszük járása szerint csalhatatlanok voltak.

A törvénytisztel? Augustus örökösei törvény és erkölcs fölött állóknak tartották magukat, kik közül az utód gyakran lábbal tiporta azt a jót, amit talán el?dje alkotott. Mert a császári családok legtöbbször már a második nemzedékben degenerálódtak; ezek pedig Rómának büszke nagyurait, a senatorokat, akiknek az alkotmány a kormányzásban részt juttatott, addig nyomták és alázták, míg az önérzet megtört és a szervilizmus, a csúszómászó bizantinizmus kifejl?dött. És ez már megkezd?dött Tiberius alatt.

De a császárság mellett még egy nem kisebb hatalom ?zte féktelen játékát: a tömeg, mint az írók mondják: faex mundi, a világ söpredéke. E söpredék a birodalom minden részéb?l a f?városba cs?dült, az emberiség java része a provinciákban maradt. S az emberiség e szemetét Rómának kellett táplálnia. Ez eddig hallatlan és példátlan jelenség.

Az állami pénztár, vagyis más szóval az adózó provinciák táplálják naponként a f?városban a százezer fej? szemtelen szörnyeteget, mely k?vel dobált, ha nem kapott eleget enni. Ezért volt a gabonabehozatal Rómába a kormánynak egyik legf?bb gondja. A városi süt?céhvel szállítási szerz?dést kötött, hogy naponként 200,000 polgárt tápláljon. Egynéhány császár még tovább ment és húst is osztatott szét közöttük.

Falánk járdataposók, pöffeszked? semmittev?k voltak ezek, de összeröffenésükben hatalmasabbak és félelmesebbek, mint maga a császár. Még a nagyszabású gladiátori bajvívások és vadállatokkal való küzdelmek is csak arra szolgáltak, hogy e kedves tömeget mulattassák, mely panem et circenses (kenyeret és cirkuszi látványokat) követelt. Ezek a játékok szolgáltak alkalmul, hogy a császár nyilvánosan megjelenjen. Páholyában kihallgatásokat adott; a nép pedig, a rettenetes tömegében durva nép, addig ordított, míg a császár beleegyezett abba, amit kívánt. Ez pedig nem volt épületes látvány. A császár csak a provincia szemében volt nagyhatalom."

Így. Az ilyesféle olvasmányok meghatározóak tudnak lenni. S még ez is:

„»Aljas bünökkel terhes a századunk: / megfertézé a házasok életét, / aztán a mocskos ár kiöntött / s elboritotta

egész hazánkat« – zengte veretes ódájában Horatius, az Augustus-kor egyik hivatalos költ?je. Róma els? uralkodójának, Augustusnak, valóban sok tennivalója akadt az erkölcsök helyreigazítása terén. Rómában a házasság intézménye válságba jutott: még a férjek és feleségek is nyíltan vállalták házasságtör? életmódjukat. A »görög szerelem«, vagyis a homoszexualitás a férfiak és n?k körében is teljesen általánossá vált, s?t a »fiúszerelem« (paedophilia) is széles körben elfogadott volt. Nem csoda, ha a fels?bb társadalmi osztályokhoz tartozó családok nem vállaltak gyermeket, dívott a fogamzásgátlás, az abortusz, és elképeszt? méreteket öltött a gyermekkitevés. Ez utóbbi azt jelentette, hogy a nem kívánt csecsem?ket útkeresztez?dések, forgalmasabb középületek mellé tették ki egy kosárban; vagy egyszer?en a szemétre dobták. Itt azután vagy a vadállatok végeztek velük, vagy felszedték és rabszolgának (leggyakrabban prostituáltnak vagy gladiátornak) nevelték fel ?ket.” (Grüll Tibor: Róma: egy pornografizált társadalom, HETEK, 2013. 08. 09.)

Hát igen. Ez talán ma már meg sem jelenhetne. Ahogy ez sem:

„A meglehet?sen sok szenzációhajhász elemmel tarkított Fenséges történetek (Historia Augusta) cím? munkában olvashatunk Heliogabalus császár »kimondhatatlanul gusztustalan életér?l«. A mindössze 15 éves korában hatalomra jutó, majd 18 éves korában merénylet áldozatává váló uralkodó már azzal hatalmas botrányt okozott, hogy egy keleti gyöker? napkultuszt igyekezett bevezetni a rómaiak vallási életébe és a Napisten tiszteletét Jupiteré elé helyezte.

A nyíltan homoszexuális ifjú császár perverziói csak tovább növelték népszer?tlenségét. Állítólag »«testének minden nyílását örömszerzésre használta és embereket küldött ki azért, hogy minél nagyobb pénisszel rendelkez? férfiakat kutassanak fel számára… Egy férfi nemi szervének mérete gyakran befolyásolta azt is, hogy milyen magas pozícióra számíthatott a császári udvarban.« Kés?bb Heliogabalus még tovább ment vágyai kielégítése érdekében. Hatalmas vagyont ajánlott fel bármely orvosnak, aki egy n?i nemi szervvel ajándékozza ?t meg – vagy ahogy a római történetíró, Cassius Dio fogalmazott: »egy hüvelyt helyez a testébe egy bemetszés segítségével«.” (Egy ágyban a rómaiakkal – szex és perverzió az ókori Rómában; Múlt-kor történelmi magazin, 2017. 09. 22.)

Lehet, nem kellene mindenfélét összeolvasnom. Akkor talán engem is meghívnának a bajtársiasság kerti partijára…

Bayer Zsolt

www.magyarnemzet.hu

Ajánló